

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 12. Ljubljana, dne 1. decembra 1908. XVI. tečaj.

Božične misli.

Noč božična je priplula
 tiho na zemljó,
 v srcu skrivno obudila
 želj mi sto in sto.

In kot zlati ptički
 plovejo mi misli
 tiho čez planjave
 k angelcem v višave.

In tam tiho prosijo
 Jezuška lepó,
 da bi k meni prišel
 in me vzel v nebó.

Nikolaj Aleksandrovič.

Na počitnice.

Kako sani za vranecm brzim
 z menoj na ljubi dom drčé!
 Hitrejše so kot moje misli,
 ki k ljubi materi hite!

In vranec vitki — kak vesel je,
 vé menda, da sem jaz vesel.
 Le hiti, da prej krov domači
 me s toplim dihom bo objell!

Potoček v strugi je zamrznil,
 se hladne vlačijo megle;
 a v mojih prsih vroče bije
 in željno plove mi srce.

Mokriški.

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

6. Kako zelo je priljubljen naš cesar.

 leta 1907. o Veliki noči je bil na cesarskem dvoru oddan spretno povezan zavojček. Višji dvorni uradnik ga odpre ter uzré umetno napravljeno gajbico in mladega škorca v njej pa pisemce zraven. Ko ptiček začuti svetlobo in zrak, začne veselo prepevati Dunajčanom najbolj priljubljene narodne pesmice. V pismu pa je bilo v preprostih besedah zapisano, naj bi cesar blagovolil za pirhe sprejeti tega škorčka, ker ga je pošiljatelj zato tako skrbno izučil, da bi ljubljenemu vladarju napravil kak vesel trenotek. Sicer vé, da je cesar strogo prepovedal vsako darilo, vendar lepo prosi, naj bo to pot izjema, ker se je vse leto res veliko trudil s poučevanjem mladega pevca. Ta čudna pošiljatev se naznani cesarju, ki si ukaže prinesiti pismo in ptička. Kaj vseč mu je preprosto pisanje; sklene sprejeti ponujeni dar. In ko še z dvornikom govori, začne ptiček peti. Cesar umolkne in posluša nekaj časa ta nenavadni koncert. Ukaže, naj se poizve darovatelj, da bi se mu mogel zahvaliti. Učenega ptička pa pošlje svojim vnukom, da bi jih razveseljeval s svojimi ljubkimi pesmicami.

* * *

L. 1891. je bil naš cesar v Galiciji. Ob nekem svečanostnem sprevedu so ga opozorili na starega postiljona, ki je pred več leti vozil cesarja ter je zdaj prišel iz oddaljenega kraja, da bi še enkrat, predno umrje, videl svojega cesarja in gospoda. Takoj se mu cesar približa, mu poda roko in prijazno reče: „Veseli me, da ste še tako krepki.“

Dobri, dvaindevetdesetletni starček je bil tako zelo ginjen, da se je začel glasno jokati in ni mogel izpregovoriti nobene besede. Predobrotljivi vladar ga je bogato obdaril in ukazal ga pogostiti.

* * *

Ko se je l. 1884. naš cesar mudil na Koroškem, je prišel v vas Predil. Po običajnem pozdravu občinskega načelnika se približa cesarju star kmet in mu preprosto zakliče: „Pri nas ostanite, gospod, in nikar ne hodite več nazaj na Dunaj!“ Cesar prime dobrega moža za roko in mu jo stisne v zahvalo za tako vdanostno izjavo.

* * *

L. 1883. se je peljal naš cesar iz Schönbrunna po dunajski cesti mimo sadnega trga. Neka blagodušna branjevka se vstopi na kraj ceste, se globoko priklanja ter navdušeno vzklikne: „Dobro jutro, gospod cesar!“ Presvetli vladar se veselo zasmee, in ko je že kočija dalje drdrala, se še nazaj ozira in odzdravlja proustužni ženici.

* * *

V avgustu l. 1881. je naš cesar obiskal Predarlško. Stari župnik v vasici Ebnit bi bil tako zelo rad videl ljubljenega cesarja, pa je bil že pred tremi leti popolnoma oslepel. Pa dasi ni mogel videti vladarja, hotel ga je vsaj slišati. Njegov ministrant je moral posredovati. „Dečko,“ reče slepi župnik, „pelji me dol v Schwarzach, tam hočem slišati svojega cesarja. Postavi me prav spredaj in potegni me za talar, kadar pojde mimo mene blagi gospod. Četudi niso moje oči zanič, naj pa vendar izve, da ima stari župnik iz Ebnita dobra pljuča. Tako glasno ga bom pozdravljal, da se bode razlegalo povsem našem bregenskem gozdu.“ In strežnik prime starega gospoda župnika za roko in ga spremlja po bregu v planjavo na določeni kraj. Tam je že na tisoče ljudi pričakovalo cesarja. Ministrant je odrival množico in delal pot slepemu gospodu ter ga spravil v ospredje. Nekaj minut pozneje pride cesar Franc Jožef. Deček potegne svojega gospoda krepko za talar. Slepi župnik zgrabi klobuk, pa obrnjen na napačno stran zavpije na vso moč: „Vivat!“ Cesar se nasmehne, ko opazi župnikovo zmoto in, dasi ne vé temu vzroka, stopi k navdušenemu klicatelju, in reče:

„Prečastiti gospod, ali so to vaši župljani?“

„Veličanstvo,“ odgovori župnik, ki ga je ministrant obrnil na pravo stran, „že nekaj let nisem videl svojih župljanov, ker sem slep.“

„Slepi ste! O ubožec,“ vzklikne cesar; „zakaj pa ste se trudili po tako težki poti le-sem? Ali imate kako posebno željo na srcu? Ako vam morem v čem ustreči, se bo zgodilo.“

„Se je že zgodilo,“ odvrne župnik; „moja edina želja je bila, da bi mogel biti v Vaši bližini in slišati Vaš glas, četudi ne morem videti Vaše postave. Zdaj je tudi slepemu župniku iz Ebnita sreča došla in rad zopet krevsam šest ur po bregu do svoje župnije. „Bog ohrani, Bog obvaruj nam cesarja, Avstrijo!“ to prelepo pesem bom s svojim strežnikom prepeval, dokler sapa ne poide.“

Cesarja je tolika ljubezen in vdanost zelo ginila in s solzo v očesu reče staremu župniku: „Šest ur, svojemu cesarju na ljubo, to je veliko! Molite, pri altarju zame in za moje ljudstvo!“ *Internus.*

V koči pod goro.

Kočica pod goro,
koča siromašna,
kaj nocoj po polju
se oziraš plašna?

Kaj se tak bahato
bleščiš v mesečini?
Meniš, da kristalov
v revni ni družini?

Polje ti sneženo,
kaj ti preišljuješ?
Kaj po strani kočo
staro ogleduješ?

Skozi okno malo
v kočico pogledi!
Jaslice v kotiču —
nič sledu o bedi!

Kot kristali čisti,
kakor zvezde jasne
pa vijó krog jaslic
se molitve glasne.

Mokriški.

Jurčkova nevoščljivost.

Prišel je Miklavžev god — toliko zaželjen od otrok. Tudi Jurček in Tonček sta ga težko čakala: Kdo ve, kaj jima letos prinese dobri škof? Da bi bilo le tako kakor lani! Poln krožnik orehov in pozlačenih rožičev, vsakemu tri žarnordeča jabolka in v vsakem svetla dvajsetica, posrebrena škatljica peres, svinčniki, lepa držala! Kdo bi ne bil vesel takih darov!

A zdaj je pa prišel dobri škof Miklavž! Tudi k Andrejčkovim so se prišli pokazati, in Jurček in Tonček sta bila Andrejčkova. Tako lep je bil Miklavž! V plašču, obloženem z zlatom, na glavi lepa škofova mitra, v desnici srebrna škofovsko palica, v levici zlatoobrezana knjiga in na nji tri lepa jabolka. Lepa bela brada mu je padala po prsih do pasu. Poleg njega je stal angel, ves bel, z zlatimi perutnicami, na roki mu je visela košarica polna prijetnosti za otročje oko. V ozadju pa so stali parklji, vsi črni, z rogmi in kozlovskimi glavami, in rdeč jezik jim je visel do pasu. Imeli so verige za hudobne otroke. Eden je bil ves rdeč od nog do glave, gledal je grdo, in na rami mu je visel koš.

Nasmehljaj se je Miklavž in je rekel: „Molita očenaš!“

Jurček in Tonček sta molila lepo kot morda še nikdar. Angel pa jima je dal orehov, rožičev in sladkih bonbončkov. — In odšli so parklji rožljaje z verigami, za njimi angel in Miklavž.

Ves večer sta izpraševala otroka mater, kaj jima bo prinesel Miklavž ponoči. „Kdo ve,“ so rekli mati in so se nasmehljali. „Molita še večerno molitev in pojdita spat,“ so rekli, a nista se dala tako hitro odpraviti. Ugibala sta, kako morajo biti grdi šele tisti parkeljni, ki so v peklu, in kako lep mora biti Miklavž, ki nosi ponoči.

„Mati, kako pa prinese Miklavž, saj je zaklenjeno!“ je vprašal Tonček.

„Kaj ne veš, kako je prinesel trem devicam. Tri revne device — sestre so bile — so živele v velikem pomanjkanju in bedi. A dobre so bile in pobožne. Ponoči pa so našle na oknu tri polne mošnje cekinov.“

Vsaki je prinesel Miklavž eno. — No, sedaj pa nastavita in se spravita spat,“ so odgovorili mati.

Ubogala sta Jurček in Tonček. Ko sta legla, so ju mati še prekržali z blagoslovljeno vodo in jima naročili: „Angelčku varihu se priporočita in svetemu Miklavžu, da bi vama kaj prinesel!“

„Bova, bova,“ sta zatrdila oba, pomolila k angelčku varihu in k dobremu svetniku, nato pa sladko zaspala — kakor more zaspati le brezskrbna mladost . . .

* * *

Mirno je tekla noč, kakor teče v hiši, nad katero plava angel miru in trosi nanjo obilen božji blagoslov. Že je potrkal dan na okno, in prva še napol mračna svetloba je bila v izbi, kar se zbudi Jurček iz hudih sanj. Sanjalo se mu je, da je bil njegov krožnik prazen, in namesto darov je bil na njem listek, na katerem je bilo zapisano: „Ker si rad nevoščljiv, ti nisem nič prinesel.“ Vesel je bil Jurček, da so bile to vse le sanje; vendar se je zbal, da je morda res njegov krožnik prazen. Spomnil se je, ko so mu mati včasih pretili: „Jurček, Jurček, če boš vedno tako nevoščljiv, ti ne bo Miklavž nič prinesel. On ima rad le dobre in pridne otroke!“ — Jurček je bil res včasih malo nevoščljiv. — Ni si mogel kaj, da ne bi šel gledat, če mu je kaj prinesel Miklavž. Mati so bili v veži, kurili so pod kotlom. Ravno prav zanj! Počasi je splezal Jurček s postelje, da ne bi prebudil Tončka, — spala sta namreč skupaj — in tekel je po prstih k mizi. Najraje bi bil veselja zavriskal. Oba krožnika polna orehov, rožičev, jabolk in drugih lepih reči. Pa na Tončkovem krožniku je bilo nekaj več, in tisto je posebno ugajalo Jurčku. To je bil lep porcelanast pesèk! Votel je bil in na hrbtu je imel podolgovasto poko, da bi se tam spravljal denar notri!

Že je Jurčka popadla nevoščljivost in obraz se mu je zmračil: „Zakaj ni meni prinesel Miklavž tistega ‚šparovčka‘!“ se je razjezil natihem. „E, pa nihče me ne vidi; kar na moj krožnik ga bom dejal,“ si je mislil Jurček, in že je sklenil, da ukrade bratcu ta posebni dar. Pa nesreča ali kaznen za nevoščljivost je

hotela drugače. Ko je ogledoval Jurček lepega peskà, mu karkar pade iz rok. Zazvenelo je, in pesèk je bil razbit. Jurček pa je zajokal. Mati so slišali, da se je nekaj ubilo, in so stopili v izbo.

„Kaj pa je, kaj si ubil?“ so zavpili nad Jurčkom. To se mora reči — lagal pa Jurček ni, in povedal je vse popravici.

„Kdaj bo konec vendar tvoje nevoščljivosti? Za kazen ne smeš nič pojesti od tega, kar ti je prinesel Miklavž, da boš vedel, da nevoščljivost škodi, ti poradni Jurček ti!“ so ga pokarali mati.

A tudi Tonček se je zbudil in je vstal. Ko sta oba bratca odmolila jutranjo molitev in sta pozajtrkovala, je Tonček začel veselo tretji orehe in hrustati rožiče. Jurček se je pa držal žalostno in je poželjivo gledal svoje orehe, ki se jih pa ni smel dotakniti.

Tonček pa je bil dober dečko in je rekel bratcu: „Jurček, lesem sedi poleg mene, bova skupaj trla orehe!“

Nekaj časa se je Jurček še kislo držal, nato pa je sedel poleg bratca, in oba sta jedla Tončkove orehe in rožiče.

Mati so zopet stopili v izbo. „Ali si mu ti dal orehov, Tonček,“ so vprašali.

„Da, mati! Ne morem gledati, da bi se jaz veselil, a Jurček da bi bil žalosten,“ je odvrnil Tonček.

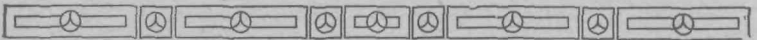
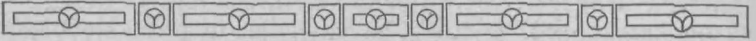
Mati so bili ginjeni od bratovske ljubezni. „No, ker si ti tako dober, odpustim Jurčku,“ so rekle mati.

„Tudi ti smeš vzeti svoje, a moraš se poboljšati!“

„Saj se bom, mati,“ je obljubil Jurček in je odtlej tudi držal svojo obljubo. In oba bratca sta trla orehe in sta hrustala rožiče in se smejala veselo, kakor se more smejati le brezskrbna mladost . . .

Bogumil Gorenjko.

V proslavo 60 letnice vladanja Nj. Veličanstva cesarja Franc Jožefa I. dne 2. decembra 1908.

Pozdravljen nam, presvetli car,
mogočne Avstrije vladar,
Ti oče naš in naš gospod,
pozdravljen nam v preslavni god!
Glej, danes ves slovenski rod,
ki Tebi vedno zvest je bil,
ki zate gorko kri je lil,
pozdravlja Te iz src globin,
Ti mož modrosti, mož vrlin,
Ti svete Cerkve zvesti sin!
Za svoje narode ves vnet
že vladaš let
jih šestdeset. —
Ti vladal si jih v viher boju,
Ti vladal si jih v solnčnem soju
jih vladal, ko strašno gorjé
zadelo Tvoje je srce. —
O britek, britek ta spomin! —
Ti vzet bil brat, Ti vzet bil sin,
edini sin —
vladar trpin!
In hujše!
Odvzeta še soproga mila,
ki vir Ti je tolažbe bila —
ah, kar srce ljubilo je,
en sam dan izgubilo je . . .
Ostal si sam —

o ves, na smrt potrj,
a vendar jačji kakor smrt:
pod težkim križem krepkih ram!
Ostal nezmagan si junak,
Te vklonil ni nesreč vihar,
Te zmedel ni osode mrak
in Te ne bo nikdar! . . .
Pogled v nebó Ti dal je moč,
pogled v nebó in zdihljaj vroč
krepil je Tebe sred težkoč.
Ohranil Večni Ti je zdravje
do sivih dni,
dal Ti še v starosti moči
dočakati to redko slavje.
Zato pa naš slovenski rod,
naš vojvoda in naš gospod,
Te iz globin srca proslavlja:
Naj mili Bog Te blagoslavlja
ohrani Te, varuj nezgode,
da srečne vidiš vse narode.
Pozdravljen, oče sivolasi,
naj mnogo let Te krona krasil!
Ljubezen narodov Te gréj.
oj živi, car, do skrajnih méj!
Ko časno pa življenje mine,
tam v krilu večne domovine
praznuj kdaj rajski jubilej!

Radoslav.

Kako se je Janezek sankal.

Kdo bi zameril otrokom, če se veselijo snega, če se veselijo zime? Saj jim ravno ona prinese toliko veselja, kakor malokateri letni čas. Koliko veselje je, kadar postavijo moža! Sezidajo ga iz snega kakor umetnik stavbo, s tako premišljenostjo ga postavljajo! Kepajo se, drsajo, sankajo! In tudi Miklavž nosi po zimi!

Res, zima je natrosila snega po poljih in gorah. Doline so bile tako vabljive in otrokom se je zdelo, da jih kličejo: „Pridite, otroci, pripeljite sanke, da se boste vozili po mehkem snežcu!“ Posebno vabljiva pa je bila Zabrdnikova dolina, precej koncem vrtov, globoka in tako lepopokrita s snegom — samo ob strani je bilo malo kamenja.

Zato je zbobnal Zabrdnikov Janezek vse vaške otroke skupaj, da bi se šli sankat v dolino. Makošarjev Nacek je izvlekel lepe sanice iz listnice, in vsa vaška deca se je napotila k Zabrdnikovi dolini.

Že so bili tam, že je naravnal Nacek sanke, a nakrat se je pa vnel prepir med Janezkom in Nackom. Vsak se je hotel prvi peljati po sankah v dolino.

„Moje so sani, jaz se bom prvi peljal,“ je za-trjeval Nacek.

„Kaj hočejo sani, naša je pa dolina! Jaz se moram prvi peljati,“ je zopet vpil Zabrdnikov Janezek.

„Pa sani ne dam; brez sani se pa ne moreš sankati,“ mu je oporekal Nacek.

„Ti se pa brez doline ne moreš,“ ga je ovrigel zopet Janezek.

In že se je bilo bati, da si bosta skočila v lase, ko zakliče Kovačev Jurček: „Veste kaj, otroci!? Glasujmo, kdo se bo prvi peljal!“

„Saj res, saj res,“ so zaklicali vsi!

„Torej, kdor je za to, da se prvi pelje Makošarjev Nacek, naj vzdigne roko!“ je zapovedal Jurček.

Vzdignili so nekateri roke, a bilo jih je samo pet. Na Janezkovi strani jih je bilo torej devet. Bali so se mu zameriti, ker so vsi vedeli, da ima ne ravno lepo lasnost — trmico.

„Zakaj niso tebe izvolili,“ je zaklical Janezek. „Zato, ker je na moji strani pravica!“

„No, pa se ti prvi pelji, saj je vse eno,“ je rekel Nacek mirno, dasi je bil malo jezen in je bila to zanj precejšna kazen, da je dobil Janezek več glasov.

Janezek pa je zmagoslavno sedel na lepe sanice. Še enkrat se je zvonko zasmeljal, in že so zdrčale sanke. Pa joj nesreče! Zavile so proti kamenju, zadele se in prevrnile. Janezek je zajokal, skobalil se iz snega, in iz noška mu je pritekla kri. Kar je bilo pa še huje — sram ga je bilo pred tovariši. Urno jo je popihal jokaje domov.

„Za božjo voljo, kaj pa je?“ so se ustrašili mati, ko so ga zagledali. „Kje si se pobil, Janezek?“

„V dolini smo se sankali, pa sem padel,“ je jokal sinček.

Mati, ki so poznali Janezkovo trmico, so mu pa še malo ponagajali. „Prav, prav, Janezek! Gotovo si hotel biti prvi, pa si jo iztaknil. Te bo že izučilo! Kdor se prvi nastavi, jo prvi dobi. Zapomni si to!“

„Res je bilo tako! Pa ne bom več tak!“ je obljubil Janezek in upamo, da je tudi izvršil svojo obljubo.

Bogumil Gorenjko.

Naš Tonček.

Kar naš Tonček hodi v črevljih.
nosi svoje prve hlače,
modro z očkom zna kramljati,
prav kot očka — nič drugače.

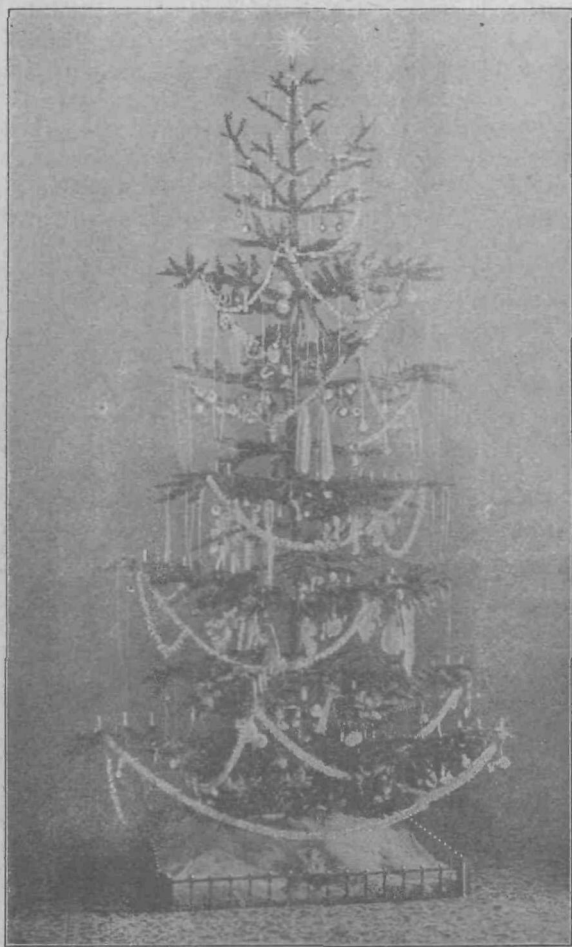
Vendar danes tam pri peči
mu obraz na jok se sili —
Neokreten je od mraza,
da se očku v srce smili.

Strička on je šel tepežkat,
slabo tamkaj ni naletel,
toda na sneženi poti
se z nogami je zapletel.

Zvrnil se je v sneg vodeni,
pa razstresel vse iz rute.
Vem, da dolgo ne bo zabil
Tonček naš te zime krute.

Mokriški.

Božično drevesce.

Pod božičnim drevesom.

(K sliki.)

Božično drevo,
kako si lepo;
tvoj cvet je srebro,
tvoj sad pa zlato.

Božično drevo,
kako si lepo,
še naša tako
naj srca cveto.

Ne majte nikar
drevesca nikdar,
ugasnil bi žar,
razsul bi se dar.

Ne skruni nikar
srcá si nikdar,
ugasnil bi žar —
in mrtva boš stvar.

S. S.

Basen o sraki.

V lepi dolinici je bilo nastavljeno vranam. Lep, koruzen storž, zataknen v zemljo; nad njim zanjka iz bele konjske žime, okrog pa mala ogradica iz tankih šibic in dračja. Kdo bi se torej čudil, če je ta lepa vada privabila lačnega vrana, da je priletel k nji in poželjivo gledal koruzni storž, ki je bil rumen kakor cekin. Poželjivo ga je gledal — saj vran je vedno lačen, posebno še pozimi, in zima je bila huda — toda opazil je belo zanjko iz žime in se je zbal.

Z bližnjega drevesa ga ugleda sraka. Z velikim vriščem prileti k lepi ogradici in ga zasmehuje: „He, he, vran, kje je tvoj pogum? Tak mož, kot si ti, pa si ne upaš načeti koruznega storža! Saj imam še jaz toliko poguma!“

In kavsnila je enkrat, dvakrat — pa že jo je stisnila ostra zanjka za vrat. Frfotala je in kričala, a zanjka je krepko držala bahato in predrzno srako.

Ko je vran videl, da ni nobene nevarnosti več, je lepo pozobal zrno za zrnom s storža, in sraki še v slovo završčal: „No, gospa sraka! Kako je kaj z vašim pogumom sedaj!? Pogum res koristi, a predrznost škodi!“ Nato pa je odletel sit z glasnim: „kra“.

Bogumil Gorenjko.

Kaj je dobila Angelica za novo leto.

Zadnja adventna sobota je bila. Angelica je napravljala jaslice. Lepo je naložila mah v griček v kotu — ej, pa tako lep mah! Nabrala ga je v Lepovčah, tam kjer raste najlepši. Lep hlevček je postavila na sredo, notri Jezuščka in sveto mater Marijo, ob strani pa rednika Jožefa — dolga srebrna brada mu sega skoro do pasa. Pred hlevcem pa klečijo pastirčki. Ta je ravno prinesel belo ovčico v dar novorojenemu Odrešeniku. Po gričku pa se pasejo črede ovac med drevesi, v ozadju pa stoji betlehemsko mestece. Od strani pa že prihajajo sveti trije Kralji; pred njimi pa se trese na svetli žici zlata zvezda.

Mati so vstopili v hišo: „Kaj pa delaš, Angelica?“

„Jaslice, jaslice! Poglejte, kako sem jih lepo uredila!“ hiti Angelica veselo.

„Pa res, lepo si napravila, Angelica,“ jo pohvalijo mati „Če boš pridna, ti bom pa za novo leto kupila nekaj lepega.“

„Bom, bom, mati,“ zatrjuje Angelica in objam mater.

Radovedna je bila Angelica, kaj bo dobila za novo leto. Še bolj vdano je vedno ubogala dobro mamico; brala jim je že iz oči, z obraza, kaj hočejo in brž jim je izpolnila željo. Večkrat jih je izpraševala: „Mamica, kaj pa mi boste kupili za novo leto.“ A mati so se smehljali in so jo objeli: „Boš že videla!“

* * *

Čim bližje je bilo novo leto, tembolj je rastla radovednost Angeličina. Komaj je čakala, da je minil dan, da je lahko rekla: „en dan je že bližje novo leto.“

In tako so minuli lepi božični prazniki, in v radovednosti in pričakovanju je prišlo novo leto.

Brž zjutraj je poprosila Angelica mater: „No mati, zdaj boste pa dali tisto, kaj ne?“

„Katero,“ so se nasmehljali mamica.

„No, tisto — za novo leto — ki ste rekli,“ je odvrnila Angelica nekako v zadregi.

„Da, ker si bila pridna, ti bom dala.“

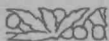
In šli so mati k omari in potegnili predal in potegnili iz njega dvoje knjig. Tako lepo sta bili vezani, v rdeče platno z zlato obrezo. Na večji je bilo napisano z zlatimi črkami: „Vrtec“, na manjši pa je bil vtisnjen zlat angel, pod njim pa je bilo napisano: „Angelček“.

„Kako vas imam rada, mama!“ je vzkliknila Angelica in objela mater.

„No, pa pridna bodi! Izpolnuj nauke, ki so v teh knjigah, da boš zasajala v vrtec svojega srca vedno novih čednosti, in da te bo res varoval angelček varih!“

„Bom, bom mati,“ je zatrjevala Angelica vsa srečna in je ogledovala knjigi. Kako lepe so bile pa šele znotraj! Vsepolno nežnih pesmic, povesti, basni, ugank in rebusov. Pa slike, kako so bile lepe! In iz vsega tega je izluščila Angelica jedro, nauk, in se ravnala po njem in zasajala tako v srce svoje vedno novih čednosti — in varoval jo je res angelček varih...

Bogumil Gorenjko.

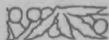
Radovednost ni dobra.

Zimska burja je razsajala v gostem bukovem gozdu. Tulila je zategnjeno in piskala mimo golih dreves, da so pokale suhe veje in padale na tla.

V otlem deblu stare bukve se je prebudil tolsti polh. „Kaj mora neki to biti,“ si misli, „saj je bilo celo zimo tako lepo mirno v gozdu, zdaj pa naenkrat tak hrušč? Kaj, ko bi splezal in pogledal, kaj je?“ In res ni dolgo premišljal, ampak pogladil si je s tačico košate brke in splezal k urodu votline. Pomolil je glavico iz luknje, a ni videl ničesar. Splezal je ves iz votline, sedel na vejo in gledal okrog. Pa joj, burja potegne in nesrečni polhek pade z veje v mrzli sneg.

„Hu, mraz mraz,“ je zamrmral in se urno skobalil po deblu nazaj v luknjo in se stisnil k spečemu bratcu.

Bogumil Gorenjko.

Odgonetka zastavice v št. 11.

Jez — jeza. Jež — ježa.

Prav so uganili: Polaičič Slavko in Štelcar Josip v Mariboru; Kramar Fr. v Matenji pri Igu; Žargi Makso, učenec IV. razr. v Kamniku. Klovar Štefanija, učenka VII razr. v Ljubljani; Zacherl Franček in Slavka, učenca v Ljutomeru.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 11.

Noč.

Prav je rešil: Postišek Mihael, davkarski sluga v Kozjem.

Oboje so prav rešili: Kumar Rudolf, učenec III. razr. v Ljubljani; Vizjak Štefica, učenka IV. razr. v Ljubečni; Merzel Ign., učenec IV. razr.; Kastrevc Alojzij, učenec III. razr. in Marjetič Jožef, prvošolec v Novem mestu; Gruden Ivan iz Retji pri Laščah. Kastelic Robert, učenec IV. razr. v Novem mestu in Kastelic Elza, nčenka I razri mešč. šole v Šmihelu pri Novem mestu; Hofbek Edmund, dijak III. gimn. razr. v Ljubljani; Porekar Vladko, Angelica in Ciril, učenci na Humu pri Ormožu. Lassbacher Karol, prvošolec, in Lassbacher Marija, gojenka mest. dekl. liceja v Ljubljani.

Vabilo na naročbo.

Kar je ob koncu lanskega leta obetal „Angelček“, to je tudi izpolnil: učil je in razvedroval mladi svet. Posebej je z ozirom na šestdesetletni jubilej mnogo lepega povedal o našem presvetlem cesarju; pa tudi zlate maše svetega očeta Pija X. se je spomnil in opozoril tudi na petdesetletnico najslavnejše sedanje božje poti v Lurdu. Tudi v prihodnje bo prinašal naš list mnogo lepega in koristnega; posebej se bo pečal s prakto in cerkvenim letom.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 10 v na leto. (Kdor naroči 10 iztisov skupno, dobi 1 izvod povrhu. Naročnina se pošilja z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor, ali pa upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani, Sv. Petra cesta 78. Tam se tudi dobi letnik 1908 po 1 K, vezan. Vsi prejšnji letniki razun I. pa se dobe v „Kat. Bukvarni“ po 80 v, vezan.)